

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΖΑΑΜΠΕΡ, ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΓΚΟΝΚΟΥΡ

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

ΕΘΑΜΠΩΣΑΝ τὰ μάτια της, σκοτίστηκε τὸ μυαλό της Μαριέττα, μόλις διάβασε τὸ γράμμα πούλαβε. Στὸ σημείωμα αὐτό, μὲ φέρεις κ' ἀπότομες φράσεις, χωρὶς κανένα λόγο, χωρὶς καμιά ἀφορμὴ, ὁ Ζάκ, ὁ φίλος της, τὴν ἄφρινε, τὰ χολοῦσε μαζὺ της. Ἐβδισαν μὲ μιάς τὰ δνεῖρα πού φτερουγίζαν χωρὶς γύρω της, μαρῶθηκαν τὰ δροσερὰ λουλουῖα τῆς ἀγάτης της, σωφιστήκαν συντηρίμια οἱ πύργοι τῆς εὐτυχίας της. Μαῦρο, πυκνὸ σκοτάδι πλάκωσε τὴ δόλια καρδιά της, χειμωνιάτικη παγωνιά, κρύο τοῦ θανάτου, νέκρα.

Ἐπειτα, ξαφνικὰ, βλάστησε στὴν ἀργωμένη ἀπὸ τὸν πόνο ψυχῆ της τὸ κόκκινο τοῦ μίσους λουλουδί, τὸ αἰματόβροχο φυτὸ πού

δὲν ταίριαζε στὴ γλυκεῖα τῆς Ἰδιοσυγκρασίας.

— Θὰ ἐκδικηθῶ!... Θὰ ἐκδικηθῶ!... ψφύρισε.

Ποτὲ δὲν φανταζόταν παρόμοια συμφορὰ, ποτὲ δὲν ἔβαλε ὁ νοῦς της ὅτι ἦσαν ψεύτικα οἱ ὄρακοι, ψεύτικα τὰ φίλια τῆς πρώτης της ἀγάτης.

Σηκώθηκε καὶ βγήκε ἔξω σὰν αὐτόματο.

Σὰν τέτοια ὄρα, ἄλλες μέρες, ἄφρινε τὴ δουλειά της, σκέπαζε τὴ ραδιομηχανή της, πῶτις τὰ γραμμάτια στὶς γλάστρες της, ἔβαζε καναβοῦρι στὸ καναρίνι της κ' ἔτρεχε ν' ἀνταίωξη τὸν Ζάκ της.

Μὰ τώρα περπατοῦσε μὲ μιὰ ἰδέα ριζωμένη στὸ μυαλό της, χωρὶς κὰν νὰ βλέπει γύρω της, χωρὶς νὰ παίρνει εἰδησιὴ πὼς οἱ περαστικοὶ ξαναγύριζαν νὰ δοῦν μὲ θαυμασμὸ τὸ ἄροστρο καὶ λεπτὸ προσώπιό της.

Προχωροῦσε, προχωροῦσε ἀρηρημένη. Στάθηκε μόνο καὶ συνήλθε, σὰν ἔφτασε στὴν πόρτα ἐνὸς ζωοματοπωλείου. Ἐλεγε λάτρι τὴν ἀπόφασιν ν' ἀγοράσῃ βιτριόλι καὶ νὰ τὴ ρίξῃ στὸ πρόσωπο τοῦ προδότη τῆς ἀγάτης της.

Πῶς νὰ πῆ ὅμως τί ζητοῦσε στὸν ἔμπορο; Φανταζόταν πὼς θὰ διάβαζε τὴ σκέψιν της στὸ πρόσωπό της, πὼς θὰ μάντευε πού ἤθελε νὰ μεταχειριστῆ τὸ φοβερὸ ἕγγυ. Ἀγόρασε κατ' ἄλλο πῶτα γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσῃ, κ' ἔπειτα ἀποφάσισε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα της τὴ λέξι πού τὸς ἔδωκε τότε. Ἐλεγε μὲ τὸ μίσος τῆς φίλῃ μέσα της.

Ὅταν πῆρε τὸ μουκαλάκι μὲ τὸ βιτριόλι, βγήκε στὸ δρόμο, ἀποφασισμένη νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πού σκεφτόταν. Περαστικοὶ βασιστὰ στὴν ἔρημη λεωφόρο σὰν νευροσπαστο, σὰν ἰπνοὸβίτις. Ἐξέφρα, μὰ φωνὴ ἀντήχησε στ' αὐτιά της:

— Μαριέττα! Μαριέττα!

Μὰ ὄχι, ἔκανε λάθος, κανεὶς, κανεὶς δὲν τὴ φώναζε.

Ἡ φαντασία της ἢ πλάνη τὴ γέλοῦσε.

Ντράπηκε τὴν ἀδιναμία της πού τὴν ἀπάτησε τόσο σκληρὰ καὶ προχώρησε.

— Μαριέττα! Μαριέττα! ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ γνώρισε καλὰ τὴ φωνὴ αὐτῆ, τὴ φωνὴ του, τὴν ἔνοιωσε στὸ μάγουλό της, στὸ λαϊμό της. Ἦταν ἡ φωνὴ ἐκείνου.

Νὰ τρελλάθηκε τάχα!

Ἄρχισε μάλιστα νὰ ψιθυρίζῃ τ' ὄνομά του, νόμιζε πὼς τοῦ σφίγγοντὰ του σ' ὅλη της τὴ ζωή!

— Ὅδέττη!... Ὅδέττη!... βογγοῦσε ἀδιάκοπα κάτω ἡ πονεμένη φωνὴ τοῦ Μορις.

Τὸ μονίμως μᾶτι του εἶχε γεμίσει δάκρυα. Ὅλοι ἔφρουγαν ἀπὸ κοντὰ του. Κι' οἱ ἴδιοι οἱ ἱππεῖτες τὸν ἐκτίταξαν μὲ φόβου ἀπὸ μακριά. Ἀπόφρασαν νὰ τὸν ἐγγύουν, σὰν νὰ ἦταν ἕνας ὄγκος ἀδιαστικὸς καὶ φοβερὸς. Αὐτὸς πού εἶχε τόσα ἑκατομμύρια, θὰ ἔμεινε περὶ παράμερα ἀπ' τὸν κόσμο. Ἡ δυστυχία του τοῦς εἶχε διώξει ὅλους ἀπὸ κοντὰ του. Ἀκόμα κ' ὁ ἀγαπημένος του σκύλος ἔλαγχε λίγα βήματα πὸ πέρα καὶ πότε ἐπιθύρῳζε καὶ πότε ἔφρουγε, σὰν νὰ πάλευαν μέσα του ἡ πῆτι κ' ὁ τρώμος.

Ἄ! νὰ πέθανε, νὰ πέθανε!

Ἐξέφρα, οἱ ἱππεῖτες παραμέρισαν. Κάποιος ὄρησε μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ τέρας διέκρινε κατ' ἄσπρα μαλλιά πού πλησίαζαν πρὸς αὐτόν. Ἐπῶν στὰ μάγουλά του τὰ χαραγμένα ἀπ' τὴς πληγές, ἔνοιωσε ἕνα στόμα πού φιλοῦσε παράφορα τὸν ἐπίδοξο πού σκέπαζε τὴν ἀδειανὴ γόγγυ τὸ ματιοῦ του. Μία χλιαρὴ βροχὴ ἀπὸ δάκρυα ἔδραζε τὸ λαϊμό του καὶ διὸ μπράτσα ἐτύλιξαν παράφορα τὸν ἄμορφο κορμὸ του, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὸν ναυοῖσουν.

— Μαμά, ὦ! μαμά! τραύλισε.

— Παιδί μου! Παιδί μου! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη...

γει τὸ χέρι, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὴν πλεχτὴ σάρκα της, τὰ δάχτυλά της ἔσφιγγαν μὲ πάθος τὸ ἀπαίσιο μουκαλάκι μὲ τὸ βιτριόλι.

— Θὰ ἐκδικηθῶ!... Θὰ ἐκδικηθῶ!...

Προχωροῦσε, προχωροῦσε στὸ συνηθισμένο δρόμο, πού τὸς ἔφραζε πέρασαν ἀγκαλιασμένοι οἱ δὺο μαζὺ, δίνοντας σὲ κάθε βῆμα κ' ἔνα φίλι. Μὰ ὅσο τὰ παλῆ ἀνατηθοῦσαν στὴν καρδιά της, τόσο φούντωνε τὸ μίσος καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως.

Κι' ἡ Μαριέττα ὄλο καὶ προχωροῦσε. Νὰ καὶ τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο, πού τὸς ἔφραζε στεκόταν ν' ἀκούσῃ τοῦς χοροῦς καὶ τὰ τραγοῦδια, τὶς ἀτελείωτες γιορτιές τοῦ πλουσίου κόσμου, πού δὲν δουλεύει, πού δὲν πολεῖ.

Νὰ καὶ ὁ πάγκος κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια, ὁ πάγκος πού τοῦς κρατοῦσε πέρασαν ἀγκαλιασμένους, νὰ κ' ὁ τοῖχος πού χάραιεν τὰ δνόματά του, νὰ καὶ ἡ θρούσι πού διασκέδαζαν νὰ παίζον μὲ τὸ νερὸ της, νὰ κ' ἡ ταράτσα τοῦ καφενεῖου πού κροῦθόντουσαν σὰν ἔβραζε, νὰ τὰ ἔρωτικά τοῦς λημέρια πού ἀλλάζαν τόσους ὄρκους, πού ἐπλάθαν τόσα σχέδια, τόσα γλυκὰ δνεῖρα γιὰ τὸ μέλλον.

— Θὰ ἐκδικηθῶ!... Θὰ ἐκδικηθῶ!...

Στὸ τέλος τῆς λεωφόρου κόσμος πολλὸς ἦταν μαζεμμένος γύρω ἀπὸ ἕνα πλανόδιο βιολιτζή.

Τὸ τραγοῦδι του ἔφτασε στ' αὐτιά τῆς κόρης.

Καὶ μ' ὅλη τὴν ἀγρία ἀπόφασιν της νὰ πᾶν κατ' εὐθείαν στοῦ Ζάκ καὶ νὰ τὸν παραμορφώσῃ μὲ τὸ βιτριόλι, τὰ πόδια της καρφώθηκαν στὴ γῆ.

Ἐκεῖ πρωτογνωρίστηκαν πέρασι τέτοιον καιρὸ. Ὁ τραγουδιστὴς τὰ ἴδια λόγια τραγουδοῦσε. Κι' ὁ Ζάκ μὲ τὴ μαύρη φορεσιά του, ξεχώριζε μέσα στοῦς ἄλλους, πὸς ὄμορφος ἀπὸ τὸν ἔρωτευμένο τοῦ τραγουδιστοῦ, πὸς ἔλκυστικὸς τῆν ὄρα πού της ψιθύριζε λόγια γλυκὰ καὶ τραφερά, πὸς τραφερά καὶ πὸς γλυκὰ κ' ἀπὸ τὴ μουσικὴ...

Ἄκουγε τὴ γλυκεῖα μελωδία, κ' ὅπως ὅτι τὴν ξεκούραζε ἀπὸ τὴ δουλειά τῆς ἡμέρας, τώρα τὴ ναυοῖζε, τῆς κοίμαζε τὸν πόνο. Ἄκουγε κ' ἔνοιωσε μιὰ ταραχὴ σ' ὄλο της τὸ εἶναι.

Ἡ σερτὴ φωνὴ τοῦ τραγουδιστοῦ, ὁ παραπονετικὸς ἦχος τοῦ βιολιοῦ, τὴ συγκλονίζαν μεθυστικὰ. Ξαναζοῦσε τὰ περασμένα καὶ δὲν μπορούσε νὰ φράγῃ, νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ γοητεία.

Ἡ γλυκερὴ νόστις, πού τὸς ἔφραζε τὴν ἔκαναν νὰ ξεχάσῃ τὶς πίκρες καὶ τὰ βασάνά της, μαλάκωναν τώρα παράξενα τὸ μίσος της. Κι' ὅταν ὄλοι μαζὺ γύρω οἱ διαβάτες ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν τὸ παθητικὸ τραγοῦδι τοῦ βιολιτζή, ἡ Μαριέττα παρῶσθησε κ' ἄρχισε νὰ σιγοτραγοῦδῃ κ' αὐτὴ, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τραγουδοῦσε πέρασι τὸν ἴδιον καιρὸ, σὰν τῆς πρωτοῖμῆσε ὁ Ζάκ.

Ἄν ὁ Ζάκ περνοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ κ' ἔβλεπε τὴ φίλην του νὰ τραγοῦδάσῃ τὸ δρόμο, σὰν τὴ νύχτα πού πρωτογνωρίστηκαν, ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ὑπόπτευε τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία πού της ἔσφιγγαν τὴν καρδιά, ποτὲ δὲν θὰ μάντευε πὼς σφιχτὰ στὸ χέρι της κρατοῦσε, κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴ σάρκα της, τὸ βιτριόλι πού μεταχειρίζονταν ἐκεῖνες πού διαφῶν ἐκδίκησι γιὰ τὸν πληγωμένο ἔρωτά τους...

Μὰ ἡ μουσικὴ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα της.

Ἡ Μαριέττα ἔτρεξε γρήγορα ὡς τὴν κοντινὴ γέφυρα, πέταξε τὸ μουκαλάκι μὲ τὸ βιτριόλι στὸ ποταμὶ καὶ γύρισε στὸ φτωχικὸ τῆς δωμάτιο...

Ἐκλαψε ἐκεῖ, ἔκλαψε πικρὰ ὡς τὸ πρῶτο.

Τὰ μάτια της ἔτρεχαν σὰν βήσιες καὶ ἡ φτωχὴ καρδοῦλα της σπαρταροῦσε σὰν ποῦνάκι πού φτερουγίζει σκλαβωμένο στὰ χέρια σκληροῦ παιδιοῦ.

Κι' ὅταν ὁ ἦλιος πρόβαλε ὀλόκαιτρος πάνω ἀπ' τὴν πόλι πού ξυπνοῦσε, ἡ πικραμένη κόρη εἶχε περὶ κομψοῦ γιὰ πάντα, τὸν αἰῶνο ἔπνο τοῦ θανάτου, τὸν ἔπνο τῶν πονεμένων καὶ τῶν προδομένων ἔραστῶν!...

ZAN AZAAMPER

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐνε μεγάλο εὐτύχημα γιὰ ἕνα ἔθνος ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ, ἐνὸς ἀνθρώπου ἱκανοῦ νὰ ἐξηγήσῃ μελωδικὰ τοῦς πόθους, τὶς ἐλπίδες, τοῦς πόνους καὶ τὶς σκέψεις τοῦ ἔθνους του.

Θωμάς Καρλόπουλος.

Ἡ ἀληθινὴ ἀγαθότης εἶνε ἕνα πράγμα κατ' ἔξοχον σπάνιο. Πολλοὶ ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε ἀγαθοὶ, ἢ εἶνε ἀπλῶς ματαιοδοξοί, ἢ ἔχουν ἀδύνατο χαρακτῆρα.

Λά Ροσφορικό.

Δὲν ὑπάρχουν ἀνθρώποι χωρὶς ἐλαττώματα. Ὁ τελειότερος ἀνθρώπος εἶν' ἐκεῖνος πού ἔχει τὰ λιγώτερα.

Ὅράτιος.

Μόλις διάβασε τὸ γράμμα πούλαβε, τὸ μυαλό της σκοτίστηκε...